

приготовване влѣзълъ въ Българина, и потегшилъ прѣзъ планината камъ българската столица *Прѣславъ*. На югъ отъ Прѣславъ има едно тѣсно устие, обиколено съ гъста гора. Тамъ царь Крумъ, като видѣлъ безбройна та византийска войска, за да спечали врѣме, зель да иска миръ. Никифоръ не склонилъ и се спусналъ да гони българската войска, която се била разредила изъ гората. Нъ отеднажъ се видѣлъ обиколень отъ Крума. Българети засѣкли и затворили всицкити планински тѣсени и отпрѣдъ и отзадъ като съ зидъ, и оставили само единъ свободень проходъ за себе си. Това нѣшто поразило Никифора като громъ; той, кога обикалалъ мѣето то да трѣси да излѣзе, думалъ: „птици да сме па не можемъ да исхвъркнемъ отъ тука.“ Два дни се изминали тихо: прѣзъ ноштъ та сретта събота, на 25 юлиа, 811 год., се чуло дръкание на оружје и движение на войска. Византийци ти се растреперали отъ страхъ и се сбъркали, та незнаили што да праветь. Въ зори българети налѣтъли на византийский станъ и избили всицкити византийци: царь Никифора, чиновници ти, голѣмци ти, войводи ти, заповѣдници ти на области ти, и безброй войници. „Въ тоа день, казова единъ византийский историкъ, загина цвѣтътъ на християнети, опропастиха се царски ти бѣлѣзи и всицко то оружје. Не дай, Боже, да дочакатъ християнети нѣкога такъвъ день? — Отсѣчена та глава Никифорова, натъкната на върлина, много врѣме на показоваше Крумъ на гостиети си, што му дохождаха отъ различни народи. Послѣ той обкова черепътъ съ сребро и го направи чаша, съ която пиаха български ти войводи на лични дни.“ Тѣло то на Никифора изгорили.

Слѣдъ това Крумъ отишълъ камъ Черно морје, направилъ да се разбѣга византийска та войска отъ Овчеполъ, и призель Анхиалъ. Българети пробили въ Тракиа и Македониа и призели безъ бой Береа,*) Пловдивъ и други градове. Новий византийский царь Михаилъ събралъ войска колкото можилъ, и повикалъ дору и стражарети отъ Сириа. Крумъ все отивалъ на внѣтрѣ. Той съ помощъ та на единъ арапинъ, който научилъ българети да праветь обстъпни сѣчива, призель Месемвриа, и завладѣлъ другата крайморска твърдина Дебелтъ (близу до сегаш. Бургазъ). Той прѣселилъ оттамъ жителети съ владика та имъ въ Българина. А словѣнети въ Славиниа съ

* Тоа градъ се находилъ около сегашний Казанлъкъ.